

ГІДНО ЗУСТРІНЕМО СЛАВНЕ 40-РІЧЧЯ КОМСОМОЛУ

За наукові КАДРИ

Орган партбюро, ректорату, комітету ЛКСМУ та профкому
Одеського державного університету ім. І. І. Мечникова

№ 6 (556)

Четвер, 27 лютого 1958 р.

Ціна 20 коп

НАШІ КАНДИДАТИ

ОЛЕКСАНДР ІВАНОВИЧ ФЕДОСЕЄВ

Олександр Іванович Федосеєв народився в 1909 р. в селі Ладижин, Тростянецького району, Вінницької області, в сім'ї сільського фельдшера.

Після закінчення агропрофшколи, а потім учительського інституту тов. Федосеєв з 1927 р. до початку Великої Вітчизняної війни працював у системі народної освіти завідувачим неповної середньої школи, а згодом директором середньої школи.

В ряди КПРС тов. Федосеєв вступив у 1940 р.

З перших днів Великої Вітчизняної війни Олександр Іванович перебував у рядах Радянської Армії і брав активну участь в боротьбі проти німецько-фашистських загарбників.

Після демобілізації з армії тов. Федосеєв з 1945 р. завідував Гайворонським відділом народної освіти.

В 1946 р. тов. Федосеєва було висунуто на партійну робо-

ту — другим секретарем Гайворонського райкому партії. Пізніше він працював першим секретарем Біляївського і Фрунзівського райкомів партії, заступником завідувачого Одеським обласним відділом народної освіти, секретарем обкому партії, головою виконкому Одеської обласної Ради депутатів трудящих. В січні 1958 р. Олександр Іванович був обраний першим секретарем Одеського обласного комітету партії.

Тов. Федосеєв — депутат Верховної Ради УРСР, член Президії Верховної Ради УРСР, кандидат в члени Центрального Комітету КП України. Має декілька урядових нагород.

Окружна виборча комісія Одеського виборчого округу № 37 зареєструвала Олександра Івановича Федосеєва кандидатом в депутати Ради національностей Верховної Ради СРСР.

Комуністична партія закликає всіх виборців і на наступних виборах до Верховної Ради СРСР одностайно голосувати за кандидатів блоку комуністів і безпартійних!

Із звернення Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу.

ОЛЕКСІЙ ЄВГЕНОВИЧ ДАНЧЕНКО

Олексій Євгенович Данченко народився в м. Ялті в 1904 році в сім'ї робітника.

Закінчивши в 1919 р. ремісничу училище, т. Данченко вступив до Червоної Армії і брав участь в боях проти інтервентів. Після демобілізації Олексій Євгенович працював матросом, потім був помічником капітана далекого плавання.

В 1938 році т. Данченко був висунутий на керівну роботу і до 1941 року працював начальником Новоросійського порту, заступником начальника Одеського порту, уловно-важеним Народного Комісаріату зовнішньої торгівлі по Одеській області.

Тов. Данченко закінчив Одеський інститут інженерів морського флоту.

З початку Великої Вітчиз-

няної війни Олексій Євгенович займав командні пости у Військово-Морському Флоті, в тяжких умовах війни забезпечував безперебійне постачання фронтів боєприпасів і продовольства.

В 1943 році т. Данченко був призначений начальником порту Махач-Кала, а з 1944 року працював замісником начальника Дунайського пароплавання, начальником Одеського торговельного порту, начальником Главку Міністерства морського флоту СРСР.

З травня 1956 року т. Данченко — начальник Чорноморського державного пароплавання, яке систематично виконує і перевиконує державні плани перевезення вантажів.

Радянський уряд високо оцінив заслуги т. Данченка перед Батьківщиною і нагоро-

див його орденом Леніна, двома орденами Трудового Червоного Прапора, орденом Червоної Зірки і медалями «За бойові заслуги», «За оборону Одеси», «За оборону Севастополя», «За оборону Кавказа», «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941—1945 рр.» і «За доблесний труд у Великій Вітчизняній війні 1941—1945 рр.».

Тов. Данченко обирався депутатом Верховної Ради УРСР і з честю виправдав довіря виборців. Він член парткому морського транспорту і член Одеського обкому партії.

Виборці Одеського Ленінського виборчого округу № 491 висунули Данченка Олексія Євгеновича кандидатом в депутати Ради Союзу Верховної Ради СРСР.

Окружна виборча комісія Одеського Ленінського виборчого округу № 491 зареєструвала Олексія Євгеновича Данченка кандидатом в депутати Ради Союзу Верховної Ради СРСР.

День 29 жовтня 1918 року — це день народження нашого славного Ленінського комсомолу.

Рішення, прийняте на I Всеросійському з'їзді Спілки робітничої і селянської молоді, було підготовлене багаторічною роботою Комуністичної партії по згуртуванню і політичному вихованню трудячої молоді.

З перших же днів створення комсомолу члени Спілки молоді стали справді діяльними помічниками нашої партії в усіх галузях соціалістичного будівництва.

В грізні роки іноземної інтервенції і громадянської війни комсомол всю свою роботу підпорядкував головному завданню — розгрому ворогів соціалістичної революції і захисту завоювань Великої Жовтневої соціалістичної революції. Комсомол провів три всеросійських мобілізацій на фронт, направив в ряди Червоної Армії понад 25 тисяч комсомольців. В період переходу нашої країни до мирного будівництва комсомол був в авангарді боротьби за відбудову (народного господарства).

Гаряче відгукнувся славний комсомол на заклик партії і Леніна серйозно зайнятися навчанням і вихованням молоді. У своєму виступі на III з'їзді комсомолу В. І. Ленін намітив бойову програму комуністичного виховання молодого покоління. Відповідаючи на заклик вождя, комсомол розгорнув грандіозну роботу по виконанню ленінських завповітів.

В період боротьби партії за соціалістичну індустріалізацію країни (1926—1929 рр.) Ленінський комсомол мобілізував всі свої сили на здійснення завдань соціалістичного будівництва. Виконуючи постанови XIV з'їзду нашої партії, комсомольські організації провели велику роботу по мобілізації комсомольців і радянської молоді для активної участі в соціалістичній індустріалізації країни, для боротьби за високу продуктивність праці.

Велику і відповідальну роботу виконав комсомол по наданню допомоги партії і урядові в справі проведення колективізації сільськогосподарства.

В 1928 р. на VIII з'їзді комсомолу за бойові заслуги на фронтах громадянської війни комсомолу був вручений орден Червоного Прапора. За великі заслуги в справі соціалістичного будівництва, за ініціативу, проявлену в справі організації ударництва і соціалістичного змагання, комсомол в 1931 році був нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора.

В роки славних п'ятирічок комсомол віддавав всі сили боротьбі за проведення в життя політики нашої партії в справі будівництва соціалістичного суспільства в нашій країні. Комсомольці йшли на найважчі і найвідповідальніші ділянки соціалістичного будівництва і успішно вели за собою всю радянську молодь.

В роки Великої Вітчизняної війни комсомольці були в перших рядах захисників нашої Батьківщини. На фронті, в тилу у ворога вони проявили масовий героїзм і самовіддан-

ність в ім'я врятування Батьківщини. Тисячі імен комсомольців навечно вписані в славні сторінки героїчної боротьби радянського народу проти світового фашизму. Ніколи не забудуть комсомольці імена славних героїв: Зої Космодем'янської, Лізи Чайкіної, Олександра Матросова, Віктора Талаліхіна, Олега Кошового, Уляни Громової, Сергія Тюленіна, Тимура Фрунзе та багатьох інших. Бойові подвиги і самовіддана праця Ленінського комсомолу в дні Великої Вітчизняної війни високо оцінені Радянською Батьківщиною, яка нагородила комсомол в 1945 році орденом Леніна.

Разом з усім радянським народом комсомол активно приступив до відбудови зруйнованого війною народного господарства. В 1949 р. в зв'язку з своїм славним 30-річним ювілеєм комсомол був нагороджений орденом Леніна.

Славні трудові подвиги здійснили комсомольці в наші дні, взявши найактивнішу участь в освоєнні цілинних і перелогових земель. В 1957 р. наша славна Ленінська Спілка молоді була нагороджена третім орденом Леніна. Тепер комсомольський прапор прикрашають п'ять високих урядових нагород, що красномовно говорять про славний бойовий шлях Ленінського комсомолу.

Завжди, коли партія зверталася до комсомолу, комсомол відповідав: «Буде зроблено!» — і слова свого додержував. Ідучи назустріч своєму славному сорокарічному ювілею, комсомол під керівництвом рідної Комуністичної партії множить свої прекрасні справи, домагається все нових і нових перемог на передовому фронті будівництва комунізму в нашій країні.

Славними бойовими ділами прославив себе комсомол України. За велику роботу, проведену комсомольськими організаціями України по мобілізації молоді на успішне виконання завдань Комуністичної партії і Радянського уряду в справі швидкісного будівництва нових шахт на Донбасі, Президія Верховної Ради СРСР нагородила комсомол України орденом Леніна. Ця висока урядова нагорода зобов'язує кожного з нас ще з більшим піднесенням виконувати свій патріотичний обов'язок перед Батьківщиною, значно підвищити свою успішність і трудову дисципліну, піднести на вищий рівень комсомольську роботу.

Комсомольська організація нашого університету, як і весь славний комсомол, в ці дні повинна значно поліпшити свою роботу в справі боротьби за високу трудову дисципліну, в справі виховання високоідейних і висококваліфікованих спеціалістів.

Важлива роль в успішному розв'язанні цього основного завдання належить комсомольським групам і курсовим комсомольським організаціям, як центрам основної комсомольської роботи. Комсомольським

організаціям курсів і груп необхідно розгорнути широку роз'яснювальну і організаційну роботу, мобілізувати комсомольців на гідну зустріч 40-річчя Ленінського комсомолу. Необхідно розгорнути на курсах і в групах політико-виховну роботу по вивченню славного бойового шляху нашого комсомолу, проводячи тематичні збори, вечори зустрічі з першими комсомольцями, теоретичні конференції і літературні диспути з героїчної історії нашого комсомолу. Необхідно розгорнути виховання наших комсомольців на славних героїчних традиціях комсомолу.

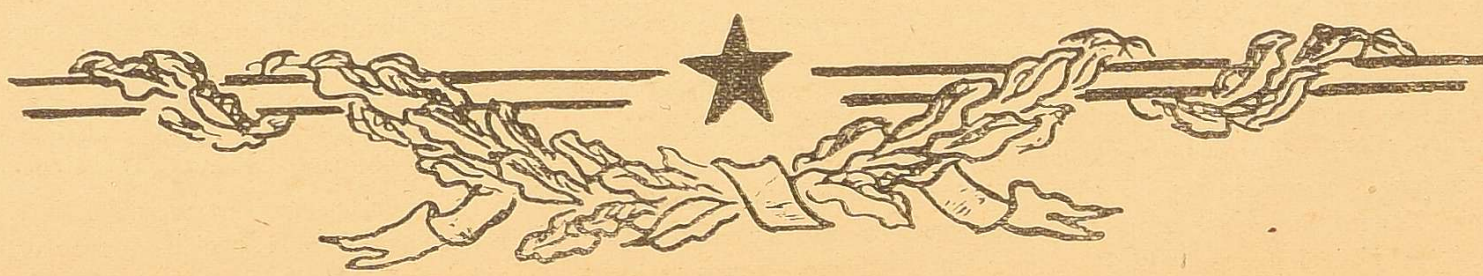
Комітет комсомолу доручив НСІ університету написати історію комсомольської організації університету, яка є найбільшою комсомольською організацією нашої області.

Великі завдання стоять перед комсомольською організацією університету і в галузі трудового виховання студентів. Цією весною ми повинні завершити роботу по розбивці алей і насадженню чагарників у «Парку Дружби», взяти активну участь в будівництві обласного Палацу молоді (кожен комсомолець повинен відробити 15 годин на будівництві), виконати ряд робіт за домовленостями, щоб мати змогу внести у фонд молодіжного будівництва 30 тис. карбованців.

Успіх всіх цих робіт буде залежати від того, як наші комсомольські організації факультетів, курсів і груп зуміють організувати свою діяльність, як кожний комсомолец поставиться до виконання своїх комсомольських обов'язків.

Більше творчості, ініціативи і наполегливості! За гідну зустріч 40-х роковин Ленінського комсомолу!

В. КУЧЕРЕНКО,
секретар комсомольської організації університету.

В ДНІ СВЯТА

На честь знаменної дати

В зв'язку з святкуванням 40-ї річниці Радянської Армії і Військово-Морського Флоту на всіх факультетах університету пройшли політичні інформації, присвячені знаменній даті. На ці політінформації були запрошені офіцери і відмінники бойової та політичної підготовки Радянської Армії.

Для зустрічей з студентами були запрошені генерали, полковники, рядові і сержанти. Серед них були тт. Захаров, Красноштанов, Ратов, Серенов та інші.

Запрошені — учасники громадян-

ської і Великої Вітчизняної війни. Багатьом з них присвоєно високе звання Героя Радянського Союзу.

З винятковим інтересом слухали студенти виступи колишнього командира Чапаєвської дивізії і команди ра 2-ї Таманської дивізії т. Захарова, Героя Радянського Союзу т. Буянова та інших. Тепло зустріли студенти виступи радянських воїнів — відмінників бойової і політичної підготовки.

Гостям були піднесені квіти і бібліотечки.

Доцент Н. ОЛЕНОВИЧ.

Ювілейний вечір

20 лютого 1958 року. Ще за годину до початку вечора, присвяченого 40-м роковинам Радянської Армії і Військово-Морського Флоту, до великого актового залу університету почали збиратися люди. Серед них офіцери, вчені університету, студенти.

Сьома година. Урочисті збори відкриває секретар парторганізації ОДУ М. К. Симоненко.

Доповідь про шлях, пройдений Радянськими Збройними Силами, зробив полковник Абрамов. Він розповів про бої Червоної Армії під час громадянської війни, про перемоги, здобуті у Великій Вітчизняній війні. З цікавістю була вислухана та частина доповіді, де говорилося про успіхи, досягнуті радянськими воїнами і моряками в бойовій і політичній підготовці, в оволодінні новою військовою технікою.

Після урочистої частини відбувся цікавий концерт ансамблю Одеського гарнізону. Всі присутні буквально були зачаровані майстерним виконанням учасниками концерту пісень та танців. Слухачів захоплював веселий солдатський вогник, яким був пройнятий кожний номер програми.

З особливим захопленням були зустрінуті пісня «Я море люблю», пісня

з кінофільму «Координати невідомі», веселі солдатські танці та акробатичні етюди, виконані лауреатом республіканського конкурсу Анатолієм Бабицем.

Після концерту секретар комітету комсомолу університету Кучеренко під довго не стихаючі аплодисменти присутніх поздоровив учасників концерту з 40-річчям Радянської Армії і Військово-Морського Флоту і на честь знаменної дати вручив колективні ансамблю грамоту від комсомольської організації університету.

Г. ШЕНДРИК.

Наша щира подяка

Ректорат, партбюро, профком та комітет ЛКСМУ Одеського державного університету ім. І. І. Мечникова висловлюють щирю подяку начальникові ансамблю пісні та танцю Одеського військового округу капітану В. А. Токареву, художньому керівникові підполковнику Г. М. Добродееву, балетмейстеру М. Б. Марголіну, хормейстеру Шашину та всьому колективі ансамблю за цікавий, змістовний концерт, даний для колективу університету на вечорі, присвяченому 40-й річниці Радянської Армії.

на болгарський народ піднімав повстання проти завойовників. Особливо сильним стає національно-визвольний рух в другій половині XIX віку, коли в країні виникла густа сітка національно-революційних організацій, створених В. Левським.

В ході національно-визвольної боротьби болгарський народ висунув з свого середовища чудових революціонерів Г. Раковського (Л. Каравелов),

ва), В. Левського, Христо Ботева та інших.

Кульмінаційним пунктом національно-визвольного руху болгарського народу було Квітневе повстання 1876 р. Це повстання, що проходило під великим впливом російських революційних демократів, було справді народним, демократичним рухом Віра і надія на братерську допомогу з боку Росії наснажувала учасників Квітневого повстання. «Росія — писав Христо Ботев в газеті «Незалежність» від 23 березня 1874 р. —

ніколи не відмовиться від нас і ніколи не дозволить іншим народам знищити слов'янське ім'я».

Квітневе повстання було жорстоко придушене. Масові катування попліщали глибоко схвилювали російський народ, який палав бажанням допомогти братам-болгарам.

Після безуспішних спроб вирішити болгарське питання мирним шляхом Росія в 1877 р. оголосила Турції війну. Споконвічна надія і віра болгарського народу в «дядо Івана», як любовно називав він свого

В БУДИНКУ РАДЯНСЬКОЇ АРМІЇ

17 лютого в будинку воїнів Радянської Армії відбулась зустріч вчених університету з офіцерами та генералами Одеського військового округу та їх сім'ями.

Привітно, з музикою приймає гостей палац культури. Багато з нас тут вперше. Нашу увагу приваблюють стенди, фотовиставки — «Назустріч 40-річчю Жовтня», «40 років Радянської Армії», «Воїни Одеського гарнізону в роки Великої Вітчизняної війни» та інші.

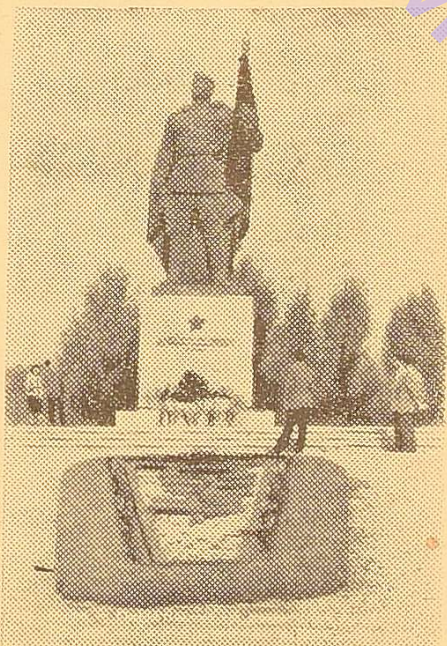
Гостинно запрошують в зал. Вечір відкрито. Ректор університету проф. Лебедев виступає з вітальною промовою на адресу воїнів Радянської Армії, розповідає про ті проблеми, над розробкою і дослідженнями яких працюють вчені нашого університету, зупиняється на питанні міцного зв'язку університету з радянськими воїнами.

Потім виступили вчені університету Савчук, Цесевич, декан фізико-математичного факультету, проф. Гаврилов, проф. Елькін. Всі вітали воїнів з великим святом, пригадували цікаві епізоди з життя університету, коли його колектив разом з усім радянським народом в тилу і на фронті стояв на захисті Вітчизни.

У промовах-відповідях радянські воїни запевняють присутніх, що стійко стоять на варті миру і спокою радянського народу.

За шефську допомогу, за допомогу у вихованні та навчанні молодих воїнів під дружні оплески присутніх ректору університету вручається вітальна адреса.

Після закінчення урочистої частини відбувся концерт. Після художньої частини демонструвався фільм «Мистецтво друзів».

На фото: пам'ятник радянському воїну-визволителю в болгарському місті Руссе.

ВІЧНЕ ВИЗНАННЯ БРАТАМ-ВИЗВОЛИТЕЛЯМ

(До 80-річчя визволення Болгарії російськими військами)

ІСТОРИЧНИЙ РУБІЖ В ІСТОРІЇ ЧЕХОСЛОВАЦЬКОГО НАРОДУ

Чехословацька буржуазна республіка проіснувала біля 20 років. В 1938—1939 р. вона була розчленована гітлерівською Німеччиною. В результаті ганебного Мюнхенського зговору Англії і Франції (за спиною яких стояли США) з фашистською Німеччиною, до останньої був приєднаний важливий стратегічний промисловий район Чехословаччини — Судети. Ця страшна національна зрада чеської буржуазії в дні Мюнхена відкрила германському фашизму ворота країни. Скоро, в березні 1939 р., німецькі війська окупували Чехословаччину.

В ці трагічні для Чехословаччини дні на її захист, як і в часі Мюнхена, став Радянський Союз. Гверду політику захисту національної незалежності і державної самостійності Чехословаччини він продовжував і в дальшому.

Перемоги Радянської Армії під час Великої Вітчизняної війни дали поштовх національному рухові в Чехословаччині. Настав 1944 рік, який завжди пам'ятатиме наш народ. Над Карпатами замайорів червоний прапор — символ свободи, щастя і незалежності. Кровопротитні бої словацького національного повстання 1944 року і збройні виступи празького пролетаріату в

1945 р. тісно пов'язані з героїчною боротьбою переможної Радянської Армії, в складі якої борювався й славний чехословацький корпус, сформований на території СРСР.

Близьким завершенням визвольного подвигу Радянської Армії на території Чехословаччини було врятування Праги від знищення фашистами — цей день співпав з Днем Перемоги. Радянські танкісти, пробивши за 36 годин небажаний в історії 350-кілометровий марш від Берліна через Рудні гори в центральну Чехію, в Прагу, прийшли на допомогу празьким повстанцям, які сходили кров'ю в нерівній боротьбі з гітлерівськими військами.

Радянська Армія дала можливість трудящим масам Чехословаччини самостійно визначити долю своєї Батьківщини.

Клемент Готвальд в 1950 р. говорив, що день 9 травня 1945 р. став справді величчям і найбільшим нашим святом. Цей день є історичним рубіжем в історії нашого народу, початком ери справжньої національної свободи, ери будівництва соціалізму.

І. ЛАКОМЕЦЬ,
студент III курсу геолого-географічного факультету.

СТІННА ГАЗЕТА КАБІНЕТУ ІСТОРІЇ КПРС

Днями вийшов другий номер бюлетеня кабінету історії КПРС «Ленінець», присвячений підсумкам за літків з історії КПРС під час зимової екзаменаційної сесії. В бюлетені відображено успіхи і недоліки минулої сесії. Відзначені відмінники і відстаючі, висвітлена робота наукового студентського гуртка історії КПРС. Дана коротка характери-

стика збірників, випущених обласним видавництвом до 40-х роковин Великого Жовтня: «Борці за Жовтень», «Одеса», збірник праць кафедр історії СРСР та історії КПРС до сорокаріччя Жовтня.

А. ДМИТРІЄВА,
студентка II курсу філологічного факультету.

великого захисника, виправдалася. В квітні 1877 р. російські війська форсували Дунай.

Ще на початку війни в Кишиневі були сформовані з добровільців шість дружин ополченців під командуванням генерала Столетова. Пліч-о-пліч з росіянами вони боролися за звільнення своєї Батьківщини. Легендарна Шипка кров'ю, пролитою росіянами і болгарами, скріпила бойовий союз двох братніх народів. На Шипці російські воїни і болгарські ополченці виявили чудеса хоробрості і самовідданості, відбиваючи сотні раз орди Сулейман-паші у виключно тяжких зимових умовах коли військам не вистачало боеприпасів.

«Звільнення болгарського народу

ської інтелігенції виходилося на російській літературі.

Хоч Болгарія звільнилась від турецького ярма завдяки російським братам, болгарська буржуазія зрадила національні інтереси народу і вступила в союз з ворогами Росії. Тому Болгарія не раз опинялася на грані національної катастрофи.

Традиції братерської дружби болгарського народу до російського в період боротьби проти їх спільного ворога знайшли яскраве виявлення в тому, що німецьким ставленням, всупереч всім їхнім старанням, не пощастило під час війни послати болгарську армію проти Радянської Армії.

З переходом Радянської Армії через Дунай і вигнанням залишків німецьких полчищ болгарський народ, об'єднаний в могутній Вітчизняний фронт, під керівництвом компартії, при підтримці повсталих загонів і військових частин змінив фашистську кліку і з розкритими обіймами зустрів своїх визволителів, внаслідок «дядо Івана».

Здійснилася мрія про дружбу звільненого болгарського народу з вільною Росією.

Історичний досвід показав болгарському народові, що непорушна болгаро-радянська дружба є основою його існування як нації, основою економічного і культурного розвитку країни, запорукою успішної побудови соціалізму в Болгарії.

М. ДИХАН,
В. АЛАЧОВ.

В столиці нашої Батьківщини

ЦИХ ДНІВ НЕ ЗМОВКНЕ СЛАВА

(По залах Центрального музею Радянської Армії)

В Москві, на площі Комуни, розмістився Центральний музей Радянської Армії. В його фондах є цінні історичні документи і реліквії Збройної Сил Радянського Союзу.

В ці дні в музеї особливо багато відвідувачів. Тут можна зустріти поряд з москвичами приїжджих з усіх куточків нашої країни, а також гостей з зарубіжних країн. Ось група літніх робітників перечитує незабутній «Декрет про мир». Вони добре пам'ятають ті далекі революційні дні Жовтня 1917 р. Тут же зберігаються декрети Раднаркому про організацію Робітничо-Селянської Армії і Флоту, підписані В. І. Леніном.

Молода Червона Армія героїчно захищала завойовані Великого Жовтня. Відбиваючи атаки численних ворогів, вона завдавала їм нищівних ударів. Про це свідчать трофеї, які експонуються в музеї. Ось в шафі модель англійської підводної лодки «Л-55», яка входила до складу ескадри, що намагалася прорватися до Петрограда в час наступу Юденича. Але моряки-артилеристи відправили на дно Балтійського моря ворожу лодку.

Експонати сусіднього залу також розповідають про героїчні роки громадянської війни, розгром трьох походів Антанти.

Завжди багатолюдно в залах, присвячених подіям Великої Вітчизняної війни. Тут зібрано документи, що розповідають про розгром фашистських загартників під Москвою, Сталінградом, Курськом і Орлом, про вигнання їх з України.

Зал прапорів. В півколі зімкнулися освітлені яскравим світлом бойові прапори полків і з'єднань, що віддано захищали нашу Батьківщину. А на підлозі — ворожі знамена, захоплені нашими військами у інтервентів і білогвардійців в 1918—1920 роках у фашистських полчищ, розгромлених в дні Вітчизняної війни. Тут же лежить державний герб фашистської Німеччини, що висів над гітлерівським рейхстагом і був

збитий влучним вогнем з гармати радянським воїном.

Увагу відвідувачів привертає високий постамент, де під скляним футляром зберігається священна реліквія немирної доблесті і слави радянських воїнів — Прапор Перемоги, який був встановлений над німецьким рейхстагом в квітні 1945 року.

Останній, 15-й зал музею. Тут багато дорогих подарунків, прапорів, вручених радянським бійцям від імені народів Європи і Азії на знак вдячності Радянській Армії за врятування від фашистського ярма.

Відвідувачі знайомляться з матеріалами про Радянську Армію в післявоєнний період.

Фотографії, лозунги, макети, демонструють новітню техніку, в тому числі ракетну зброю.

Великий інтерес становлять записи відвідувачів музею в книзі відгуків, що говорять про велику любов радянського народу до своєї армії — захисниці миру і демократії у всьому світі.

В. ШВЕДОВА,
студентка геолого-географічного факультету.

НЕЗАБУТНЄ

Коротких 10 днів гостювали ми в славетній столиці нашої країни, але стільки вражень, стільки яскравих спогадів залишилося після цієї декади, що важко знайти відразу щось основне. Але, певно, всі мої товариші, учасники екскурсії до Москви, погодяться, що найголовніше, найнезабутніше для нас, як і для мільйонів людей, що відвідують радянську столицю — це Червона площа, Кремль, мавзолей В. І. Леніна і Й. В. Сталіна.

Не дивно, що саме тут розташоване приміщення історичного музею. Тут кожний камінь належить історії, тут все дороге і знайоме нам з дитинства — і рубінові зорі, і зубчасті стіни, і пухнасті ялиночки біля них. Але не все виявилось цілком таким, як ми думали. Жодна фотографія, жодний малюнок не спроможний відтворити величі славетних пам'яток російської архітектури, зокрема собору Покрова (чи Василя Блаженного). Ми дивилися на це чудо людської майстерності. Хтось згадав страшну легенду про те, ніби зодчі храму були осліплені з наказу царя після закінчення будови. Дикою здається ця вигадка, коли дивишся на світле творіння народних майстрів. І не дивно, що останні історичні дослідження спростовують цю легенду.

Неподалеку від храму Покрова в Кремлі, знаходиться Збройна Палата, скарбниця творів ювелірних майстрів російського та інших народів світу останніх 6-ти століть.

Безліч дорогоцінних витворів російських умільців зберігає і музей у колишньому Ново-Дівочому монастирі і палац «Останкіно», створений руками кріпаків графа Шереметьєва.

Про скарби Третьяковської галереї, про враження від Московського ордену Леніна метрополітену ім. В. І. Леніна, про відвідання московських театрів, зокрема Великого, можна було б говорити годинами, але... Але все це треба подивитись самому.

Відвідання Москви під час зимових канікул стало традицією дипломантів нашого університету. Але це вимагає великої підготовки, великої енергії не лише з боку університетського профкому, а й з боку кожної студентської групи. Заслугує великого схвалення і наслідування досвід студентів V курсу «А» російського відділу філологічного факультету, які, ще навчаючись на IV курсі, почали готуватися до екскурсії, збирали кошти, заздалегідь турбувалися про екскурсійні путівки

Н. БУЧКО.

В МОЇЙ РІДНІЙ ШКОЛІ

АНАТОЛІЙ БОРТНЯК

Кожному, хто побував у селі Жабкрин на Вінничині, надовго запам'ятається будинок середньої школи з її садивою, яка влітку, а ще краще ранньої осені, ніби барвистий фєстрів виділяється на фоні всього села.

Великий розкішний парк, асфальтовані доріжки, ряди лавочок. Лабіринт клумб, огорожений розлогими кущами бузку, нагадує пишній килим.

Біля двох гектарів має пришкольна садба, і доглядають її учні та вчителі. 0,30 га відведено під польову сівозміну таку, як і в колгоспі, 0,16 га — під малинник та виноградник. На великій площі розкинувся сад, переповнений гудінням бджіл. Тут же і вулики. «Свій мед їмо», — посміхається юнак Олекса Кошовий, якому сьогодні випало чергувати.

Решту садиби займають шкільні фруктових та декоративних дерев, метеорологічний майданчик, голуб'ятник, крільчатник, оранжерея, шкільний гуртожиток — інтернат для уч-

нів з сусідніх сіл та дітей-сиріт на 40 місць.

Минуло вже два роки, як у нашій школі збудували теплицю-оранжерею. Теплиця має кілька відділів: волога камера (для вегетативного розмноження рослин), відділ кімнатних квітів та субтропічних рослин. В процесі навчання теплиця постійно використовується для закладання дослідів. Тут визначається процент схожості провідних сільськогосподарських культур, вивчається вплив світла на утворення крохмалу в листі, проводяться дослідні над вегетативним розмноженням рослин.

Під керівництвом учителів-біологів Мойсея Миколайовича та Агафона Максимовича учні-юнаки проводять цікаву дослідну роботу з ботаніки та зоології. На пришкольних ділянках удень завжди шум, гамір, пісн, сміх. Але це не гулянка, то учні завзято та весело працюють у

рільний від навчання час на ділянках. Школярі добре допомагають колгоспникам. Школа є постійним шефом колгоспного саду, доглядає молодняк худоби, допомагає колгоспникам у боротьбі з шкідниками сільського господарства тощо.

Посильна участь учнівської молоді в сільськогосподарському виробництві наближує шкільне навчання до життя, підносить інтерес учнів до праці в соціалістичному землеробстві. Юні біологи уже три роки вирощують кукурудзу на колгоспному масиві. Весною і влітку минулого року вони провели ряд агротехнічних заходів. Кукурудза вродила на славу — 63 цнт. з гектара. Це — найкращий урожай кукурудзи в колгоспі «Шляхом Леніна». Правління колгоспу вирішило шкільну кукурудзу зберегти на насіння. В позаурочний час учні приступили до лушення качанів. Вони вже облущили 300 цнт. Так вихує школа любов до сільськогосподарської праці.

(Продовження на 4-й стор.)

ІДЕ ПЕДПРАКТИКА

В ШКОЛІ № 119

7-го лютого на зборах студентів IV курсу історичного факультету стало відомо, що нашу групу в складі 8-и чоловік направляють в школу № 119. Перше знайомство з школою відбулося вже на другий день. Кожний хвилювався: як нас зустрінуть, що нас чекає. Але педагогічний колектив поставився дуже тепло до своїх майбутніх колег.

В цей же день студентів розподілили по класах для допомоги класним керівникам. Майже два дні пішло на розподіл уроків.

Я познайомилася зі своїм X «в» класом ще 8 лютого, побувавши у них на уроці німецької мови. Про клас у мене склалося дуже погане враження. Шум, крик, кожний зайнятий своєю справою, половина учнів відмовилась відповідати. Прийшла додому у відчай: що я буду робити з ними, коли вони такі зірвиголови?

Декілька днів я ходила на всі уроки, сідала за останню парту і приглядалася до учнів. І чим більше знавала їх, тим більше вони мені

подобались. Помітила, що вони з цікавістю слухають урок, якщо він добре побудований і вмiло проведений.

Вся наша група добре познайомилася з класами. Почуваємо себе так, немов ми в школі дуже давно, лише незвично, що називають по імені та по-батькові.

Ми вже дали 11 залікових уроків, що виявили плюси і мінуси в нашій підготовці. Керівник групи Яків Петрович Зінчук сказав, що вся група має педагогічні здібності, лише в одних вони проявилися яскраво вже зараз, у інших — менше. Чотири уроки оцінені на «відмінно» (Некора—1; Лисицин—1; Костецька—2).

Головне, як це ми зрозуміли ще раз, не лише добре знати матеріал, а й уміти викласти його.

Заслугою студентів є те, що всі дуже старанно готуються до уроків, відчувують відповідальність, прагнуть провести урок якнайкраще. Мені здається, що наша практика пройде успішно.

Н. КОСТЕЦЬКА.

У студентів-філологів

У студентів-філологів уже два тижні триває педпрактика. Наша група проводить її в школі № 90 ім. Пушкіна.

Радісно зустріли нас педагоги і учні. Після загального знайомства з школою ми почали працювати безпосередньо з класами, закріпленнями за нами, давати уроки, допомагати педагогам у виховній роботі.

В старших класах захворів викладач української літератури, і нам довелося вести курс самим. Успішно дали перші уроки студенти Безносюк, Каданер (10 клас), Саєнко, Кириченко (9 клас), Данильченко. Попозогло (5—6 класи). З успіхом працюють також Конодова, Іван-

ченко, Новицька. Багато допомагає нам завуч школи Неоніла Гаврилівна, педагог Раїса Степанівна, а також наші керівники Н. Б. Кузякіна та Л. С. Терешко.

Студенти допомогли підготувати в школі вечір, присвячений 40-річчю Радянської Армії. Велика подяка нашим літстудійцям В. Березінському, В. Зінченку, В. Морозу за їх виступи на концерті.

Практика триває. Студенти здружилися з учнями й педагогами і успішно оволодівають практикою педагогічної роботи.

В. ВІЄВСЬКИЙ, студент
IV курсу філологічного факультету.

Уроки російської мови

Як загальну позитивну рису треба відзначити сумлінне ставлення практикантів до своєї роботи. Вони ретельно готуються до уроків, в разі потреби радяться з методистами і педагогами школи.

Як правило, всі недоліки уроків є результатом недосвідченості і хвилювання студентів.

Кращими уроками з російської мови я вважаю урок студентки В. Розі в 5-му класі на тему: «Краткая форма имен прилагательных», і урок студентки О. Ткач в 7-«б» класі на тему: «Запятая и точка с запятой в бессоюзных сложных предложениях».

Незважаючи на те, що студентка Розя першою в групі давала урок, вона зуміла придати йому вірний загальний тон. Тримала себе спокійно, говорила внятно, задавала чіткі питання, добре пояснювала матеріал. І все ж вона допустила 2 основні помилки, типові взагалі для практикантів: не змогла зразу охопити своєю увагою весь клас і викликала тому кілька раз одних і

тих же учнів, та не завжди слідкувала за тим, як пишуть на дошці викликані нею учні.

Студентка Ткач, зробивши висновки з обговорення уроку В. Розі, намагалася не повторити помилок подруги. Характерна риса її уроку — чіткість і хороший темп. Студентка послідовно, без стрибків переходила від однієї частини уроку до іншої, задавала питання послідовно, формулювала їх ясно і тактично, що учні повинні були давати на них розгорнуті відповіді. Урок закінчився своєчасно і залишив впевненість у тому, що основний принцип шкільного викладання: весь новий матеріал повинен бути повністю засвоєний в класі — було виконано.

Залишається побажати всім практикантам продовжити розпочату роботу з тим же запалом і працювати так не тільки під час практики, а й під час самостійної роботи.

Методист **В. ЮРЕСКУЛ,**
школа № 117.

Чергове розкачування чи щось інше?

Другий семестр, найбільш напружений і відповідальний, давно вже вступив у свої права. Але чи відчули це студенти? Перші ж семінарські заняття з історії КНРС показали, що далеко не всі студенти посправжньому взялися за роботу. Вони ще перебувають в стані «канікулярного спокою» і безтурботного неробства.

Про семінарські заняття з питань ленінської національної політики Комуністичної партії першокурсники біологічного, хімічного і історичного (3-я група) факультетів знали ще наприкінці першого семестру. Заздалегідь до їх відому були доведені план і література. Досить було часу для підготовки до занять в другому семестрі: семінари розпочалися з другого і третього тижнів.

Які ж результати перших занять? В 3-й групі історичного факультету з 21 студента лише двоє — Булатович і Гансова — сумлінно підготувалися до семінару. Зовсім відмовились відповідати, бо були не підготовлені, і одержали «двійки» студенти Сазонов, Рибаків, Тимошкова, Фролова. Решта студентів цієї групи виглядала надзвичайно хиткими «середнячками».

Ще гірші справи в деяких групах біологічного факультету. Добре зарекомендували себе з перших занять студенти Компанієць, Русалов, Пілуй, Ісаханова, Постой, Фураєв, Алексеева-Попова, Мережка, Андрієвська. Але, на жаль, в декілька разів можна було б збільшити у від'ємному значенні перелік інших призвищ, таких, як, наприклад, Кучев-

ський, Пишнов, Єрмакова, Суркова, Костенко, Новак та багато інших. В 7—8 групах з 21 студента, які були присутні на занятті, 8 відмовились відповідати.

Не все гаразд на першому курсі хімічного факультету. Якщо приємне враження справляють відповіді студентів Матковського, Фролкової, Михайлової, Помогайбо, Тарасовської та деяких інших, то цього зовсім не можна сказати про Преображенського, Велько. Зокрема, надзвичайно погані справи в другій групі хімічного факультету. Так, 21 лютого на семінарські заняття з 24 студентів не з'явилось 8, а 6 одержали незадовільні оцінки, бо не підготувалися. До речі, в цій групі і стан дисципліни незадовільний. Особливо в цьому відношенні «відзначається» студентка Вінарова. Вона й знання такі ж демонструє у своїх відповідях на семінарах.

Висновок ясний: серед значної частини першокурсників названих факультетів процвітає ледарство. А вони вже досить дорослі люди, щоб зрозуміти, до яких наслідків все це може призвести.

І. НИКИФОРЧУК.

СЛІДАМИ НАШИХ ВИСТУПІВ

«НЕ ТАКИЙ, ЯК ВСІ»

Під такою назвою в нашій газеті № 2 від 23 січня 1958 р. було надруковано фейлетон Б. Дерев'янка. Бюро комітету комсомолу університету розглянуло персональну справу студента III курсу хімічного факультету Г. Прозоровського. За порушення статуту комсомолу, яке виявилось в несумлінному ставленні до навчання і трудової дисципліни, за обман декана факультету Г. Прозоровського виключено з рядів ВЛКСМ. Після того, як студент Прозоровський не переклав зимової сесії у призначений йому вдруге термін, його, за рішенням ректорату, виключено з університету.

В. АРТЕМЕНКО.

ЦІКАВА ЗУСТРІЧ

19 лютого 1958 р. у великому актовому залі відбулася цікава зустріч студентів і викладачів університету з учасниками першої антарктичної експедиції М. М. Сомовим і начальником авіазагону Хоменком, які розповіли присутнім багато цікавого.

Як відомо, понад два роки тому в Антарктику направилась комплексна експедиція радянських вчених. До її складу входили вчені, які працюють в багатьох галузях науки, починаючи від географів і геологів і кінчаючи математиками. Країна потурбувалась про експедицію. Її устаткування було зроблено за останнім словом техніки. В її розпорядженні були два потужних океанських судна, вертольоти та літаки.

З перших же кроків на експедицію навалилися тяжкі випробування. Ураганний вітер і хвилі розбили крижину, на яку висадилися експедиція. Потрібні були справді титанічні зусилля для порятунку людей і вантажів. На жаль, без нещастя не обійшлося. Троє стали жертвами стихії.

Але це не злякало радянських вче-

них, вони продовжували розпочаті роботи, і скоро на 6-му льодовому континенті виросло селище «Мирний». Були побудовані житла, службові приміщення, стаціонарні пункти спостережень. Розпочалися будівні наукової роботи. В будь-яку бурю і мороз метеорологи, магнітологи, геофізики та інші наукові співробітники проводили заміри, спостереження, геологи досліджували ряд «антарктичних» оазисів—ділянок, звільнених від льодового покриву. Багато цікавого матеріалу одержали біологи, спостерігаючи багату морську фауну прибережних вод Антарктиди. Проводилася аерофотозйомка і розвідка місцевості, йшла робота по створенню нових станцій. Крім того, здійснювався активний обмін науковою інформацією з англійською, американською і австрійською експедиціями.

Величезна кількість одержаного наукового матеріалу є гідним внеском радянських вчених в програму міжнародного геофізичного року.

В МОЇЙ РІДНІЙ ШКОЛІ

(Початок див. на стор. 3)

Недаремно випускники-десятикласники без усяких вагань, а навпаки, з великим задоволенням, бажанням і пристрасною ідуть працювати на колгоспні поля, на ферми. «Піду на тваринницьку ферму» — твердо вирішила два роки тому десятикласниця Люба Драгомирик. А сьогодні вона — передова доярка колгоспу «Шляхом Леніна». 4000 літрів молока від кожної фуражної корови — ось її відгук на заклик партії та уряду: «Доженемо Америку по виробництву молока і молочних продуктів на душу населення». А цього року вона взяла зобов'язання надіти 4500 літрів. Її слово тверде, і можна бути певним, що і це зобов'язання буде виконане. Адже вона освічена, закінчила 10 класів, адже вона не тільки доярка, але й комсомолка. «Люба турбується не тільки про свої, але й про зобов'язання інших доярок», — говорить секретар комсомольської організації П. І. Девгань.

Вчорашня школярка Ганна Мельник зараз працює на свинофермі. В 1957 р. вона одержала від кож-

ної свиноматки по 23 поросяти. Великих успіхів досягла ланка Ганни Гичак, яка в минулому році закінчила нашу школу. «Я закликаю всіх десятикласників йти працювати в колгосп, тут ви відчуєте радість праці», — сказала Ганна Гичак на вечірній зустрічі з випускниками школи.

В школі широко запроваджено метод політехнізації. В добре обладнаній майстерні учні навчаються теслярських справ.

В минулому році відкрито три всьміх класи: один — загальноосвітній, другий — з профілем механізатора-тракториста, третій — з профілем механізатора-тракториста.

Учні мають у своєму розпорядженні дві автомашини, подарунок колгоспників. По закінченню школи юнаки і дівчата можуть вже мати спеціальність. Відрадно було узнати, що учні з цікавістю вивчають і гуманітарні науки, в тому числі літературу.

«Я хочу стати трактористом, однак це не значить, що я не повинен цікавитись літературою. Кожна ра-

дянська людина, людина, яка буде комуніст, повинна бути всебічно розвиненою. І тому я без усяких протиріччя можу заявити, що література — один з найулюбленіших моїх предметів», — сказав Володя Мазур, дев'ятикласник, на вечорі зустрічі.

На цьому вечорі я зустрів своїх друзів-однокурсників, знайомих, які закінчили нашу школу. Одні з них — студенти, інші — колгоспники, робітники. Змінись. Виросли.

— Скільки довелось докласти зусиль, щоб побачити вас уже такими дорослими. Чи не забули про нас? — зирнуло зустрічає нас перша наша вчителька Катерина Василівна.

Ні, не забули ми вас, дорогі вчителі. Завжди пам'ятатимемо свою школу, свій клас, своїх вихователів. Хочеться нам, майбутнім педагогам, щоб і нас наші учні так любили і поважали, як ми своїх учителів.

Згадуються слова нашого директора школи т. Блатія: «Юність — це весна, весела, дзвінка п'єня і праця, і нам, педагогам, випала почесна і складна місія — перетворювати дітей у шасливу юність».

ПЕРШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ

НАРИС

(Продовження. Початок див. в №№ 3, 4).

Історики Петро Янчурський та Славо Степанов заглиблюються в книги. Вони вже «літні» люди. Одному з них — під тридцять, другому — більше тридцяти. Навчання дається їм важко, але вони не відступають і вперто переборюють незрозумілу латинь.

— Хлопці, а що я вам скажу... Вовка Базилевський не слухає. Він лежить і уважно дивиться у стелю.

— Чорт забери! — виривається в нього.

Після цього вступу він починає глухим голосом декламувати вірші Сергія Єсеніна:

— Не такої уж горький я пропойца...

Ігор Жуковський лягає спати. В кімнаті галас. Ігор спить.

— Хлопці, які ми дурні! Навіщо здався нам філфак? Хто хоче бути вчителем?

Бажаної мало.

— Послухайте, що старшокурсники розповідають. Кінчив філфак, читає хімію або математику в п'ятих класах...

Змовкли. Раптом:

— Яку ми принесемо користь?

— Знати літературу можна, й не вивчаючи її спеціально. А так!.. Будемо знати теорію літератури. Для чого? Щоб писати трактати, яких ніхто, навіть письменники, читати не буде. Чи може в школі будемо розмовляти по-латинському?

— Інша річ — лікар.

— Або інженер.

— Покинемо до біса цей університет!

Далеко за північ гасне світло в кімнаті № 56.

А на ранок:

— Хлопці, вставайте. Пора!

— К чорту!

Це — «розчарування», на яке так часто «хворіють» першокурсники. Потрібний лікар.

А де він?

Комсомольська організація і її керівники ним не стали.

Лікував, сам того не знаючи, Григорій Андрійович В'язовський...

Отак і жили, як у важкому сні.

Першим поштовок для пробудження були застережливі слова викладачки зарубіжної літератури Олени Петрівни Ковальчук, сказані нею у досить різкому тоні:

«ВИ СТОІТЕ НА КРАЮ ПІРВІ!»

Сказані вони були на мою адресу. Справа була такою. Олена Петрівна десь на початку грудня викликала кількох студентів.

— 17-го залік. Хочу перевірити, як ви готуетесь.

Бесіда йшла в коридорі.

— Олена Петрівно! Мені нічого говорити. Я ще не готувався.

— Що?

— Ще нічого не прочитав.

— А коли ж ви думаєте читати?

— Встигну...

— Слухайте, це — неподобство!

Ви не робили нічого 3 місяці, а хочете за два тижні надолужити. Ви — на краю пірві!

— Олено Петрівно, — почав було таким голосом, який буває у людей, що прохають помилування. Але навколо стояли дівчата, вони мовчали і чекали; у їх очах світився зневажливий жаль. О представниці прекрасного полу! Скільки людям доводилося страждати лише тому, що у вас чудові очі і що людям

тим не хотілося, щоб ваші очі дивились на них з жалем?

— Олено Петрівно, — міддю задзвенів голос юнака. — ви говорите так, немов би питання про те, що я не складу заліку, вже остаточно вирішено. Це ще побачимо!

Залишки міді на цьому вичерпались.

А вдома вперше було порушено розпорядок денний.

На місце роздумів над фабулами, перепетіями сюжету, безсердечного псування паперу прийшло читання пам'яток античної літератури та підручника Тронського. Робота захопила, спершу трохи, потім — повністю, захопила настільки, що вже в середині грудня вистачило сил в суперечці з високомірними студентами гідротехнічного інституту захищати (щоправда, без особливої певності) свій факультет:

— Ми глибоко, науково вивчаємо історію літератури...

— Науково? — всміхнувся майбутній інженер. — Тоді чому ж ви будете учителями? Чому ваші випускники читають і в V, і в VI класах? Що тут наукового?

Відповіддю було мовчання.

А що можна було відповісти?

Однак довго думати не довелося. V курс ще був за обрієм. Безпосередньо ж перед нами стояли

ЗАЛІКИ.

Першим був залік з античної літератури.

Вечір. Група студентів перед комсомольською кімнатою. По одну сторону дверей викладач, по другу — студенти, купа книг і конспектів.

— Нічого не знаю. Все забула, — Олена Голуб стискає руками голову, мов би для того, щоб утримати хоч би те, що ще лишилося.

— Ой, розкажіть про літературу середньовіччя! — несамовито волає хтось.

— Хто написав «Третейський суд»?

— Він нам не потрібен.

— Слава богу.

Умудрені досвідом старшокурсників, проходячи повз групи схвильованих, трішки заляканих першокурсників, милостиво зауважують:

— Здасте. Не бійтеся.

Настрій у першокурсників піднімається... Двері розкриваються. На порозі Микола Пасіниченко. Колір його обличчя визначити неможливо, це — гама кольорів: від білого до жовтого, від чорного до червоного. Гробове мовчання.

— Що? — єдиним видихом.

Юнак поминає одного з служаків Люцифера.

— Незалік?

— Ні.

— Ой дівчата!

Хвилини через десять двері знову відкриваються. Виходить Пилипенко. На обличчі мука, біль...

Траур.

Однак живі лишаються живими.

— Здаємо, і— всі в кіно!

Квитки в кишеньках. Сеанс — в десять двадцять. А в десять п'ятнадцять Зоя Купченко лише входить у кімнату. Всі розгублені.

— Що ж робити?

(Далі буде).

В. о. редактора В. В. ФАЩЕНКО.